

Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojzen) som aabnede Forhandlingerne om denne Sag, udtalte i sit første Foredrag, at han troede, at det var en Kjendsgjerning, at Interessesen for vor Forsvarssag var mindre nu end i 1876. Jeg tror ikke, at jeg meget har misforstaaet det ærede Medlem i denne Udtalelse. (Eh. Nielsen: Nei, det er meget rigtigt). Det vil jeg for mit personlige Vedkommende, og ogsaa efter den Erfaring, jeg har, paa det Bestemteste protestere imod. Det forekommer mig, at det vilde borge daarligt for vort Fædrelands Fremtid, dersom vi ved saaledes at se nogle faa Aar tilbage nu med Sandhed kunde sige, at Interessen for at leve som et selvstaendigt Folk var bleven mindre og mindre. Det er min fuldeste Overbevisning, at, har det danske Folk en Fremtid, har det kun en Fremtid, dersom det selv har en Bevidsthed om, at det vil værne om sin Selvstaendighed udadtil, og nu er jeg overbevist om, at, hvad det angaar, er jeg enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds. Jeg vil nødig gjøre det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds Uret. Jeg tror, at han staar paa det Standpunkt, at han ogsaa vil være med at gjøre Noget for vort Fædrelands Forsvar; men jeg kan for mit personlige Vedkommende ikke Andet end protestere imod, at det virkelig skulde være i vort Fædreland saaledes, at det var gaaet tilbage i de sidste Aar, med at ville være med til at offre for Fædrelandet. Forsaauidt kan jeg ikke sige Andet, end at jeg med Glæde har set den Bevægelse, der har været omkring i vort Fædreland mellem baade Hvirv- og Venstremænd. Lad os sige det rent ud. Den Adresse, der er kommen ind til os, viser ved sine Underkrifter, at vi have nogle af de mest deciderede Venstremænd med. Det forekommer mig, at man er berettiget til at sige det efter den Smule Adresse, der er kommen til os, og vi kunne jo vente, at der kommer en hel Vognladning. Jeg siger, at det har glædet mig, at baade Hvirv- og Venstremænd i Landet have været enige om at opfordre Rigsdagen til at gjøre Noget for at værne Selvstaendigheden udadtil. (En Stemme: I 1876 kom der mange Adresser). I 1876 kom der en Mængde Adresser, sige de Herrer; ja, men nu sige de Herrer jo, at det er gaaet tilbage siden 1876; og det er netop det, jeg i dette Dieblit vil føre Bevis imod. Jeg kan for mit Vedkommende efter den Smule Erfaring, jeg har i vort Land, ikke indrymme, at det er gaaet tilbage med Fædrelandskjærligheden, og jeg siger: Gud forbyde, at den Dag skulde komme. Jeg tror, at det er en Betingelse for vor Selvstaendighed, at vi ville gjøre Noget for at værne om den udadtil. Noget Andet er, om vi kunne gaa ind paa Alt, hvad der forlanges fra en vis Side; det er noget helt Andet. Jeg haaber, at jeg ikke skulde være saa forfærdelig i Uoverensstemmelse med de Herrer, som saa

sterkt afbryde mig. Men jeg træster mig til at modgive denne Udtalelse. Der er en Ting, som har forbausset mig særlig ved denne Hærløvs Forhandling, naar jeg ser hen til den vidtløftige Forhandling, som fandt Sted her i 1867 angaaende den nuværende Hærløv. Der var en Ting, som særlig førte den Hærløv igennem, og det var, at den daværende Krigsminister, General Raasløf, saa villig og ubetinget gik ind paa, at vi skulde have almindelig Værnepligt indført, og at det skulde mere end staa paa Papiret, at vi i virkelig skulde have indført, at hver vaabensfør Mand skulde uddannes til at kunne gaa med til i Hærens Stund at forsvare Fædrelandet. Det kom saa skarpt bestemt og stærkt frem i 1867, og jeg tror, at det var Grunden til, at alle Anskuelser, alle politiske Partier dengang sluttede sig sammen om, at vi endelig fik en Hærløv. Det er forbausende, siger jeg, at dette ikke er kommet stærkere frem her, thi det forekommer mig, at det maa vi alle være enige om, hvis vi virkelig skulde vente at faae Forsvaret ført igennem, og det maa vi altid lægge Vægt paa, at her i Danmark er det blot Forsvaret, hvorom der kan være Tale; vi ville ikke tænke paa de Stormagtsmytter, som vi til Mylke for os selv have havt til de seneste Tider, men vi ville se at skabe en Hær, som i Hærens Dieblit kan yde det bedst mulige Forsvar for vort gamle Fædreland. Det maa vi Alle være fuldt enige om, at skal det naaes, og skulde vi være istand dertil, kan det kun naaes, naar alle danske Mænd uden Undtagelse komme ind og virkelig gjøre deres Pligt. Nu frygter jeg for efter det Forslag, som er fremsat for os, at den ærede Krigsminister nok har beholdt den almindelige Værnepligt paa Papiret, men jeg er virkelig rød for, at det i Praxis ikke vil kunne blive Tilfældet, og det har forbausset mig, at det ikke fra nogen Side er blevet hævdet stærkt. Det er en Ting, som vi alle maa være enige om — og det antager jeg ogsaa, at det store Flektal i denne Sal er saavel som ogsaa det store Flektal ude i Folket — at, naar vi skulde have en Hær, maa vi virkelig ogsaa ville, at de Alle skulde med uden Hensyn, naar de ellers ere byggede dertil. Jeg skal derfor henstille til det høie Thing, og særlig til det kommende Udvalg, om det ikke skulde være saaledes, at vi i det nuværende Forslag maatte nok have den almindelige Værnepligt paa Papiret, men at det virkelig i Praxis vil blive saaledes, at en hel Del slipper igennem ved Sessionerne; her kan jeg inbyskde den Bemærkning, at jeg slutter mig til flere ærede Medlemmer, der have udtalt, at ved Sessionerne især i de sidste Aaringer gaa en hel Del bort, som ligesaa godt i Hærens Stund kunde have været med til at gjøre deres Pligt, som de, der bleve udtagne. Der er ligeledes en anden Ting i dette Forslag, som er en Forskjellighed fra Lovden af 1867, og det er, at nu kommer den ærede